

— Нищо имъ нѣма. Пъкъ нека да не спятъ. Доброто и лошото се разбиратъ съ душата, а не съ дума.

— По-добре изсвири имъ нѣщо.

Сестритѣ ми, за да подкрепятъ мама, занастояваха:

— Изпѣй ни, изпѣй ни пѣсенъта за Божата майка.

Татко пѣеше доста добре, пъкъ и доста изкусно свирѣше на флейта. А и цафарата не можеше да се оплаче отъ прѣститѣ му. Споредъ настроението си той предпочиташе ту едина, ту другия инструментъ. Мама сега стана да му донесе флейтата, заключена въ севлиения сандѣкъ горе, но татко я спрѣ току до вратата. После, като съобрази нѣщо, замахна съ ржка и отсѣче:

— Донеси я, тъй като е.

Следъ малко ние чухме, какъ иззвѣнтѣ мелодично секретната ключалка на сандѣка. Татко се пооблегна на мендера, опѣна колѣне и, като сложи ухо въ шепата си, запѣ — отпърво тихо, а после все по-високо и по-високо:

Замжчи се Божа майка,
ой, коладе ле, мой коладе,
отъ Игнаждень до коледа,
ой, коладе ле, мой коладе,
да си роди млада Бога,
ой, коладе ле, мой коладе.

Скоро му запригласяхме и ние. И когато мама слѣзе отгоре съ кутията на флейтата, тя наново се спрѣ на прага, този пжтъ безъ да знае, на кого да се радва: на децата си или на мжжа си. И стори ми се, че въ очитѣ ѝ видѣхъ нѣколко отъ ония сълзи, само една отъ които струва колкото всички блага на свѣта. И мама, като прибра дветѣ ми братчета въ политѣ си.